

ת"פ 31463/05/13 - מדינת ישראל נגד א א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31463-05-13 מדינת ישראל נ' א

בפני
בעניין: כב' השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א א

הנאשם

גזר דין

כנטען בכתב האישום אשר בעובדותיו הודה הנאשם, ביום 24.9.11, הגיע הנאשם לבית גרושתו (להלן: "המתלוננת"), נכנס אליו ללא רשותה, ופגש בה ובבן זוגה (להלן: "המתלונן") בחדר השינה, והחל לצעוק, לגדף ולהכות את המתלונן בסטירות בעיטות ואגרופים, והמשיך בכך גם לאחר שהמתלונן נפל על הרצפה.

בשלב זה, ניסתה המתלוננת להרחיק את הנאשם מהמתלונן, ובתגובה סטר לה הנאשם על פניה. התקיפה פסקה רק כאשר איימה המתלוננת להתקשר למשטרה.

כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן המטומה תת עורית בצד הימני של פניו, וכן שריטות בכתף ובחזה.

בנוסף לכך, בחודש מאי 2011, במהלך ויכוח, סטר הנאשם לבתו (ילידת שנת 1994) על פניה וכופף את ידה.

בשל כל אלו, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה, הסגת גבול, ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיפים 379, 380 ו- 447 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מהו העונש הראוי למסכת עבירות מעין זו?

העונש המתאים, לשיטתה של המאשימה, צריך שיעמוד על חלקו התחתון של המתחם, היינו כ- **ששה (6) חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות** וכן מאסר מותנה מרתיע ומשמעותי.

לטעמו, מדובר בעבירה חמורה ואין להקל עימה ראש, וזאת בשל האלימות החמורה כפי שבאה לידי ביטוי בעובדות כתב האישום, עד כדי שבעניינו של הנאשם דנן, אין מדובר בחשש בעלמא מפני האלימות, אלא בוודאות כי אלימות זו מצוייה

בתוכו, והיא התפרצה לער המתלוננת, ככל שעולה מהעובדות המתוארות לעיל.

לעומתו, הדגיש **ב"כ הנאשם** את רקעו האישי והמשפחתי של המתלונן, ואת חרטתו המוצהרת בגין מעשיו אלו.

העונש, כך לדבריו, צריך שיהיה מתון באופן משמעותי מזה אליו עותרת המאשימה, והוא אף הוסיף ותמך את טיעונו בפסיקה מתאימה.

לדבריו, מדובר בתא משפחתי שאינו קיים עוד, ובקשרים שאינם מתקיימים מזה זמן.

הרקע למתואר בכתב האישום, הוא טענות ילדיהם המשותפים של בני הזוג, לפיהן המתלוננת נהגה לקיים יחסי מין באופן רעשני ומוחצן, בשעות בהם ילדי בני הזוג היו ערים, עם פרטנרים שונים, וכל זאת בעת שהילדים היו במשמורתה ותחת השגחתה, עד כדי שהנאשם הגיש תלונה למשטרה בעניין זה (עותק התלונה הוצג לי ונסרק לתיק בית המשפט).

ביום האירוע, הודע לנאשם על ידי בנו הקטין, כי המתלוננת קבעה להיפגש עם גבר זר בביתה באותו הערב. הנאשם, כך לדבריו, הגיע לבית המתלוננת, ואכן מצא אותה מתנה אהבים עם גבר זר שהיה מוכר לו. המתלוננת, חשפה את גופה בהתרסה בפני הנאשם, והגבר שהיה עימה, קינטרו באמרו "שווה אשתך!".

כאן המקום לציין, כי מסכת עובדתית זו המהווה רקע לאמור בכתב האישום, לא נסתרה בידיה המאשימה, ועל כן יש להניח מסכת זו לזכותו של הנאשם, כפי שאפרט בהמשך.

תסקיר שירות המבחן מלמדנו כי הנאשם הועסק במשטרה כבוחן רכב, אך פרש לפני מספר חודשים בשל מצב בריאותו הלקוי.

הנאשם התחתן עם המתלוננת בשנת 1993, ובני הזוג התגרשו בשנת 2011, בין היתר, בעקבות אירוע אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת, ואשר בגינו הוא הועמד לדין, לא הורשע בדינו, ואף נטל חלק בקבוצה טיפולית שעניינה שליטה בכעסים.

בין הנאשם לבין גרושתו מתנהל סכסוך שעניינו המשמורת על חמשת ילדיהם המשותפים, ועודו נמשך, בצורה זו או אחרת, עד היום הזה.

הסכסוך טמן בחובו תלונות הדדיות, כתבות בעיתונות, מתחים, כעסים וקונפליקטים רבים ועמוקים.

הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה עליהם, וכן הביע את רצונו לשנות את אורחות חייו, כפי שהוא אכן עושה בימים אלו.

לעומת זאת, המתלוננת מתארת יחס רווי אלימות של הנאשם אליה ואל ילדיהם המשותפים, הכולל שהות במעון לנשים

מוכות לתקופה מסוימת.

הנאשם, על פי התרשמותה של קצינת המבחן, הגיב בצורה אימפולסיבית באירוע האחרון, אך הוא מעוניין לשנות את דרכיו, והוא מגלה אחריות ורצון לשינוי. קיימת בו נטייה להאשים אחרים במצבו, אך ישנו סיכוי גבוה לשיקום ולהימנעות בעתיד מהתנהגות עבריינית.

עוד יש לציין, כי אביו של הנאשם נהרג בשנת 1996 בפיגוע טרור בקו 18 בירושלים, ושניים מילדיו סובלים מחרשות מלידתם.

הנאשם בדברו האחרון, הביע את חרטתו ואת רצונו להניח פרק זה של חייו מאחוריו.

לדבריו, תקופה זו הותירה בו משקעים קשים, הוא שומר על קשר הדוק עם חלק מילדיו, ואילו קשריו נותקו לחלוטין עם חלק אחר מהם. כיום, הוא מצוי במערכת זוגית חדשה ויציבה, והוא אף מתעתד לעבור ולגור עם בת זוגתו בקרוב. מבחינה תעסוקתית, מנהל הנאשם סניף גדול של רשת מזון בירושלים, והוא עושה חיל בעבודתו, אך שאלת הרשעתו עומדת לו לרועץ במספר מקומות עבודה אחרים להם ניסה להתקבל, אך בקשתו תלויה ועומדת עד שימציא תעודת יושר המעידה על עבר נטול הרשעות.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם

בחירתו של הנאשם בניהול דו שיח באמצעות אלימות ומכות, יש בה כדי לפגוע בקשר הבין אישי הבסיסי שבין בני האדם. הגמרא במסכת סנהדרין (דף נח' עמוד ב') מוסיפה ומגדירה את המכה והאלים באופן המתאר את מידותיו הרעות, וזו לשונה:

"המגביה ידו על חברו אע"פ שלא הכהו נקרא רשע, שנאמר: 'ויאמר לרשע למה תכה רעך' (שמות ב, יג).

למה הכית לא נאמר, אלא 'למה תכה' אע"פ שלא הכהו- נקרא רשע."

נמצאנו למדים, כי הרמת יד לבדה (גם ללא הכאה) יש בה כדי להגדיר את המרים את ידו כ"רשע", ומכאן, שעצם החלפת השפה, משפה מילולית לשפה אלימה- יש בה כדי "להרשיע" אדם הנוהג כך.

מעשה העבירה המתואר בכתב האישום, מורכב ממספר רבדים היוצרים מעשה אלימות ובו מספר פרקים. ניתן היה, מבחינתו של הנאשם, להפסיק את המעשה בסיומו של אחד הפרקים ולא להמשיך אותו עד תומו. משבחר הנאשם

להמשיך את מעשיו, הרי שהוא יצר מעשה אלימות מתמשך שתוצאותיו, כאמור, קשות.

עוד יש לציין, כי הנאשם הינו מבצען הדומיננטי של העבירות המתוארות בכתב האישום, ובידיו, כאמור, עמדה היכולת להפסיק את מעשיו הרעים בכל עת ובכל שלב.

נזקיהם של המתלוננים ברורים, וניכר כי נגרם להם סבל רב ומכאוב, כמו גם אי נעימות.

שקלתי את טיעוני הצדדים, את הערך המוגן שתואר לעיל, ואת הפסיקה הנוהגת, ונדמה כי מתחם הענישה ההולם על כל חבילת העבירות המתוארת בכתב האישום דנן הינה **משרות לתועלת הציבור ועד למספר חודשי מאסר בפועל**.

עד כאן ה"מעשים", ומכאן ואילך - ה"עושה".

העונש המתאים

הנאשם יליד שנת 1974, בן 40 שנים, שוטר לשעבר במקצועו, כאמור, ואב לחמישה ילדים.

תסקיר שירות המבחן ממליץ על השמתו של הנאשם בצו מבחן לשנה, וכן על הטלת עונש של שירות לתועלת הציבור.

בעניין הרשעתו, לא בא קצין המבחן בהמלצה כזו או אחרת בשל חומרת העבירות, מחד, ומאידך, בשל פגיעה תעסוקתית עתידית העלולה לנבוע מהרשעה שכזו.

המעבר בין ויכוח לגיטימי ורגיל בין בני זוג לשעבר לבין הרמת יד הוא קשה וחד, וכגודלו ורוחבו של הגבול, כך גודלו ורוחבו של הגמול על מעשה זה.

אני סבור כי הרשעה, שהינה, כידוע, הכלל במלאכת הענישה, מקומה ראוי בתיקים מעין אלו, וזאת לאור חומרת העבירות והרקע המיוחד להם - סכסוך בין בני זוג גרושים.

שמעתי ברוב קשב את דבריו של הנאשם. ראיתי לפניי אדם, שהוא אב לילדים (אשר בשל התנהגותו, עם חלקם הוא אינו מקיים כל מערכת יחסים), העומד בוש ונכלם אל מול מעשיו ומבקש כי לא יוטל בו אות הקין של ההרשעה.

ראיתי לפניי אדם שאינו צעיר שחטא כמתואר, וכעת הוא חש כישלון צורב בשל מעשיו. תחושה זו לעיתים נובעת כתוצאה מסנקציה משפטית (דוגמת ההרשעה), ולעיתים, כפי שקרה וקורה במקרה דנן, היא נובעת מתהליך שעבר על הנאשם

עצמו באמצעות ההליך המשפטי עוד בטרם נכתבה ה"שורה התחתונה" של גזר הדין.

אמנם, לא הוצגו בפני ראיות חותכות לקשר שבין הרשעתו של הנאשם לבין אפשרותו להתפרנס בכבוד בעתיד, אולם אני סבור כי "שיקולי השיקום" אינם משתייכים לתחום התעסוקתי בלבד, אלא יש לשייכם לכל התחומים הנושקים לאישיותו של זה האחרון.

תחושה רעה, קשה ומעיקה של נאשם מורשע שתלווה אותו בהמשך חייו, תחושה שיש בה אות קלון שמקורה בהרשעה שהוטבעה בנאשם עקב מעשיו, גם היא צריכה להיבדק במסגרת "שיקולי השיקום" על אף שאין לה כל השפעה על תעסוקתו.

לחובתו של הנאשם נזקף אישום דומה, בו נקבע כי נהג באלימות כלפי המתלוננת בשנת 2007. התלבטתי רבות, האם יהיה זכאי הנאשם ליהנות פעמיים מ"אי הרשעה", לאחר שלא השכיל נצל את הפעם הראשונה על מנת לזנוח את דרך האלימות?

זוהי התלבטותו של קצין המבחן בתסקירו, וזו, כאמור, גם התלבטותי שלי.

לא אכחד כי מדובר בהתלבטות קשה.

צירפתי מעט מעט את נסיבות חייו של הנאשם, גירושיו הקשים, הירצחו של אביו בפיגוע בשנת 1996, העובדה כי קשריו עם חלק מילדיו נותקו (באשמתו הבלעדית), ורצונו להמשיך ולעסוק בעבודה ביטחונית המצריכה עבר נקי נטול הרשעות, ונדמה היה כי כפות המאזניים נותרו מאוזנות.

שקלתי אף את נסיבותיו המיוחדות של המקרה דנן, אשר למותר לציין, אין בהם כדי להצדיק את מעשי הנאשם בכהוא זה, אך לטעמי, היה בהן ובסיטואציה שנוצרה אותו הערב בביתה של המתלוננת כדי "לדחוק" את הנאשם לפינה, ולהביא את כושר האיפוק שלו לגבהים מרשימים, אשר למרבה הצער, הוא לא עמד בהם, כשל, ועבר להשתמש בפסים אלימים, כמתואר בכתב האישום.

נוסף על כך, פרק הזמן שעבר מעת ביצוע העבירה מלמדנו כי הנאשם לא חזר לסורו, לא הפגין אלימות מילולית או פיזית כלפי המתלוננת, וזאת על אף פרסומן של כתבות בעיתונות שהיה בהן כדי להביאו לפעולה אימפולסיבית, אך הפעם, לא נפל הנאשם בפח יצריו, ולא נקט בכל פעולה. מבחן הזמן, אם כן, מלמדנו כי הנאשם הפנים ולו במשהו, את לקחי התנהגותו הרעה.

זה המקום, כך לטעמי, לבחור בענישה שאין בה כדי למוטט את הנאשם.

נפילתו של הנאשם, תביא לנפילה בכל מערכות חיו כולל ילדיו ומזונותיהם, ועלולה לפגוע אף במתלוננת בדרך עקיפה בכל בכרוך בעניין זה.

אולם, בסופו של יום, האלימות שנקט הנאשם כלפי בתו הקטינה, היא זו שהטתה את הכף לכיוונה של הרשעה בדין. כעסו של הנאשם כלפי אשתו, והסיטואציה המיוחדת בה נעברו העבירות המתוארות באישום הראשון, יכולות לעמוד לזכותו בעת גזירת הדין, אולם המעבר החד בין שיחה מילולית של אב ובתו לבין סטירה וסיבובו של פרק ידה על מנת לגרום כאב, הוא מעבר חד מאד, שיש בו כדי להצביע על קווים אימפולסיביים בהתנהגותו של הנאשם.

טעמים אלו, הביאוני למסקנה כי הנאשם לא יוכל להנות מפירותיה של "אי ההרשעה" בפעם השנייה בתוך פרק זמן של מספר שנים, ובאלימות שמקורה בסיטואציה משפחתית. ההרשעה היא הכלל, ויציאה למתחמו של "היוצא מן הכלל" היא יציאה משמעותית המצריכה נסיבות ש"ידחפו" למקום זה. נסיבות אלו, כאמור, אינן בנמצא בתיק דנן באופן מספק ובמשקל ראוי אשר יש בו כדי לאזן ואף להטות את הכף לכיוונו של היוצא מן הכלל- אי ההרשעה.

הנאשם הינו מבצען העיקרי של העבירות, וחלקו סגולי וייחודי, ואת כל אלו אשקול לחומרה.

מאידך, לקולה, הבאתי בחשבון את מועד ביצוע העבירות ואת נסיבותיו האישיות כפי שהן עולות מתסקיר שירות המבחן כפי שפורטו לעיל.

לאור נתוניו האישיים, נסיבות חיו, עברו הנקי המוזכר לעיל, חרטתו הכנה שהובעה בפניי ורצף העבירות בהן הודה, הגעתי לכלל מסקנה, כאמור, כי העונש המתאים מצוי בחלקו **התחתון** של המתחם שנקבע לעיל.

שיקולי פרנסתו ופרנסת משפחתו של הנאשם עמדו אף הם לנגד עיני בבואי לבחון עונש שרמת "מוחשיותו" גבוהה, אך יש בו כדי לאפשר לנאשם להמשיך ולהתפרנס בכבוד, ולפרנס את ילדיו כנדרש. הנאשם מועסק היום בעבודה מסודרת כמנהלו של סניף רשת לממכר מזון. לא הוצגו בפני כל ראיות כי הרשעה בדין עשויה לפגוע בהמשך העסקתו.

דומה, כי עונש של שירות לתועלת הציבור יחד עם הרשעה יש בו כדי לעמוד במאפיינים אלו, וכך אני קובע.

יחד עם זאת, אין להתעלם מהפגיעה שנגרמה למתלונן ולמתלוננת, שעליה להשקל בכפוף לנסיבות המיוחדות אותן ציינתי לעיל, ובהתאם לקווי אישיותה של המתלוננת כפי שהם נפרשים בתסקיר שירות המבחן, ולא כאן המקום להאריך בכך.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. הנאשם יורשע בדינו, כאמור.

2. מאתיים ועשרים (220) שעות שירות לתועלת הציבור, על פי תוכנית שיערוך שירות המבחן ושיעבירה לאישורי עד ליום 1.6.14.
3. שלושה חודשי מאסר אשר לא ירצו, אלא אם יעבור הנאשם על העבירות בהן הורשע תוך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין.
4. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור על העבירות בה הורשעה תוך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין.
5. צו מבחן לשנה מיום מתן גזר הדין.
6. פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪. הפיצוי יועבר עד ליום 1.9.14.
7. המוצגים יחולטו ו/או יושמדו על פי שיקול דעתו של רשם המוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד אייר תשע"ד, 14 מאי 2014, בהעדר הצדדים.